

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 670/2015
08.09.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету окр. А.З. и др, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окр. А.З., адв. Г.П. и адв. З.С. и браниоца окр. М.П., адв. С.М., поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу К 132/13 од 11.09.2013. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 1335/14 од 30.03.2015. године, у седници већа одржаној 08.09.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених А.З. и М.П., поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу К 132/13 од 11.09.2013. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 1335/14 од 30.03.2015. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу К 132/13 од 11.09.2013. године, окр. А.З. и окр. М.П. оглашени су кривим због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ и осуђени на казне затвора у трајању од по три године. Истом пресудом окр. Н.М. оглашен је кривим због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а. став 1. КЗ, за које дело му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се казна неће извршити уколико окривљени у року од две године не учини ново кривично дело.

Одлучујући о жалбама окр. А.З., његовог браниоца и заједничкој жалби окр. М.П. и његовог браниоца, Апелациони суд у Нишу је пресудом Кж1 1335/14 од 30.03.2015. године, одбио жалбе као неосноване и првостепену пресуду у ставу I изреке потврдио, док је у преосталом делу – став II изреке, првостепена пресуда остала неизмењена.

Против наведених правноснажних пресуда захтеве за заштиту законитости поднели су:

- браниоци окр. А.З., адв. Г.П. и адв. З.С., због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1. и 2. и члана 439. тачка 2. и 3. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости усвоји, обе пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да се исте преиначе у погледу правне оцене дела и окривљени ослободи од казне или да му се казна ублажи;

- бранилац окр. М.П., адв. С.М., због повреде закона – члан 74. став 1. тачка 2. и 3. ЗКП и члан 439. тачка 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости усвоји, обе пресуде преиначи у погледу правне оцене дела и окривљеном изрекне условну осуду или да обе пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Након што је примерке захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоце, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је по оцени навода у захтевима, нашао:

Захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених А.З. и М.П. су неосновани.

Браниоци окр. А.З. у захтеву наводе да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, јер су пресуде засноване на недозвољеном доказу – одбрани окр. А.З., који се приликом саслушања у ПУ Ниш 03.05.2013. године бранио ћутањем.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим, а осим тога ти наводи нису ни тачни. Наиме, првостепени суд је у разлозима пресуде на страни 5 у четвртном ставу јасно навео да се окр. А.З. приликом саслушања у полицији бранио ћутањем а да је касније приликом давања одбране пред истражним судијом и на главном претресу у потпуности признао извршење кривичног дела и кривицу, а првостепени суд је управо и ценио одбрану окр. А.З. дату пред истражним судијом и на главном претресу.

Браниоци окр. А.З. у захтеву указују да је побијаним пресудама погрешно примењен кривични закон и учињена повреда из члана 439. тачка 2. ЗКП, с обзиром да је на радње окр. А.З. које су квалификоване по члану 246. став 1. КЗ требало применити став 5. наведеног члана имајући у виду да је окр. А.З. открио идентитет лица од кога је набавио опојну дрогу – окр. М.П., због чега га је требало ослободити од казне.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим имајући у виду да се окр. А.З. приликом саслушања у полицијској станици дана 03.05.2013. године бранио ћутањем, а чињеницу да је опојну дрогу набавио од окр. М.П. признао пред истражним судијом тек следећег дана 04.05.2013. године, када се и сам окр. М.П. пријавио у ПУ Ниш и признао да је он дао окр. А.З. опојну дрогу. Према томе, окр. А.З. није допринео откривању и процесуирању окр. М.П., а што би представљало услов за евентуалну примену одредбе члана 246. став 5. КЗ. Осим тога суд и није у обавези да у сваком случају када учинилац дела из става 1. до 4. члана 246. КЗ открије од кога набавља опојну дрогу истог ослободи од казне, већ у сваком конкретном случају суд процењује да ли ће евентуално применити бенефицију прописану одредбом члана 246. став 5. КЗ.

Бранилац окр. М.П., адв. С.М. у захтеву за заштиту законитости најпре указује на повреду права на одбрану окривљеног из члана 74. став 1. тачка 2. и 3. ЗКП, која је учињена тиме што је окривљени М.П. дана 10.05.2013. године без обавештења браниоца изведен из притворске јединице и саслушан у својству сведока.

Стоји навод захтева да је окр. М.П. дана 10.05.2013. године, изведен из притворске јединице и без присуства браниоца саслушан у својству сведока, међутим, записник о саслушању окривљеног у својству сведока, решењем Вишег суда у Нишу Ки 61/13 од 13.05.2013. године издвојен је из списка и није коришћен у предметном кривичном поступку.

Наводи захтева браниоца окр. М.П. неосновани су и у делу у коме бранилац наводи да је у конкретном случају радње окривљеног требало квалификовати по члану 246а. став 1. КЗ а не по члану 246. став 1. КЗ, јер се у конкретном случају ради само о „држању набављене дроге за сопствену употребу“. Супротно изнетим наводима захтева, првостепени суд је из чињеничног стања утврђеног првостепеном и потврђеног другостепеном пресудом извео правилан закључак о постојању кривичног дела и кривице окр. М.П. и правилно применио кривични закон када је радње овог окривљеног квалификовао као кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ.

Наводима браниоца окр. М.П. да ни првостепена ни другостепена пресуда не садрже разлоге у погледу чињенице да ли се у конкретном случају ради о „држању дроге за сопствене потребе“ као и о „мањој количини опојне дроге“, као и наводима бранилаца окр. А.З. да су нејасни и противречни разлози првостепеног суда о чињеницама које су предмет доказивања а које се односе на питање да ли има места примени члана 246. став 5. КЗ и ослобођење окривљеног од казне, указује се на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП, која повреда, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, не представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је захтеве за заштиту законитости бранилаца окр. А.З. и окр. М.П. оценио неоснованим и на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар - саветник
Драгана Вуксановић,с.р.**

**Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић,с.р.**